

з їх врахування в законопроекті.

Серйозною проблемою є недосконалість законів. Багато законів змінюються і доповнюються вже через декілька місяців або навіть неділь після їх прийняття. Причина того що відбувається - в занижених вимогах до обговорюваних законопроектів. В результаті виявляється безліч «дірок», які приходиться негайно «латати». А інший блок проблем пов'язаний з питаннями якості самого закону з технічно-юридичної точки зору, які представляють адекватне відображення законодавцем нормативно-правових потреб, що можливо лише при додержанні принципу науковості законотворчого процесу. Основне завдання полягає в тому, щоб створити надійну організаційно-правове переконання невмотивованим законодавчим актом. Тільки науково обґрунтовані стандарти законотворчості мають бути в основі законотворчості, і це слід закріпити законодавчо.

Список використаних джерел:

1. Волинка К. Г. Теорія держави і права: Навч. посіб. — К.: МАУП, 2003. — 240 с. — Бібліогр.: с. 229–232.
2. Зайчук О.О. Зайчук О. В., Оніщенко Н. М, Теорія держави і права: Академічний курс - Київ. Юрінком Інтер, 2006 / Зайчук О.
3. Указ Президента України зі змінами від 12.03.2007 р. «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» .
4. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141)/Зі змінами згідно Закону № 1401-VIII від 02.06.2016, ВВР, 2016, № 28, ст.532).
5. Законодательный процесс. / Я. Радев, К. Лазарев, Д. Станчев., 1985. – 37 с. – (София).
6. Современный законодательный процесс: основные институты и понятия/Гузнов А.Г.,Кененов А.А., Рождественская Т.Э.- Смоленск: Траст- Имаком, 1995.-С.56.

**Ад'юнкт докторантури та
аспірантури Національної академії
внутрішніх справ**

Капітонова Наталія Володимирівна

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ МУНІЦИПАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Як відомо, у сучасному світі виділяють різні поліцейські системи. За джерелами фінансування виділяють: державні (федеральні), муніципальні (місцевого самоврядування), приватні (поліція фірм, концернів, синдикатів) поліцейські системи, підпорядковані різним міністерствам і відомствам тощо. Незважаючи на схожість, вони мають свій національний характер, досвід, структуру та різноманітні форми діяльності.

Досвід зарубіжних країн пропонує два способи організації та функціонування муніципальної поліції (міліції):

- у дворівневій структурі, крім державного озброєного органу виконавчої влади, існують муніципальні органи охорони громадського порядку, що зумовлює покладення на них функцій і повноважень аналогічних державних органів;

- муніципальна поліція діє не замість поліції на місцевому рівні, а поряд з нею, при чіткому розмежуванні компетенції, відповідному контролі та взаємодії. Така модель наділяє муніципальну міліцію, як правило, деякими правоохоронними функціями (Польща, Чехія та ін.).

У західній поліцейській до муніципальної поліції відносять поліцейські формування, особовий склад яких «наймається» владою територіальних утворень (міст, графств, сіл), підпорядкованих цій владі. Вони функціонують у межах чітко визначеної юрисдикції та виконують завдання з обслуговування населення, забезпечення законних інтересів територіальних громад.

Правову основу муніципальної поліції європейських країн складають такі нормативно-правові акти:

- конституції і закони, що закріплюють загальні принципи забезпечення громадського порядку та боротьби зі злочинністю в країні, організації і функціонування поліцейської системи;
- правові акти регіональних і місцевих органів влади щодо організації та діяльності муніципальної поліції;
- підзаконні відомчі нормативні документи (директиви, розпорядження, інструкції МВС, міністерства юстиції).

Модель децентралізованої поліції, організованої на принципах самоврядування, закріплена у *Швейцарії* з відсутнім єдиним і монолітним корпусом державної поліції, чисельністю органів правопорядку і принципами їх функціонування, що визначають місцеві (кантональні) органи влади. Тому за таких умов спостерігаються значні розходження в організації поліцейських служб. Усього в Швейцарії нараховується 26 кантональних корпусів поліції та більше 100 підрозділів поліції в громадах [1, с.74]. Незважаючи на таку граничну децентралізацію, визначено чіткі форми взаємовідносин і правила регіонального співробітництва у сфері правопорядку, розроблені конфедерацією кантональних комендантів поліції Швейцарії й об'єднанням шефів міської поліції.

Поліцейська система *Великобританії* ґрунтується на поєднанні повноважень держави й органів місцевого самоврядування у сфері правопорядку. Діяльність британської поліції спрямована на охорону громадського порядку, попередження правопорушень, затримання та ізоляцію правопорушників, видання окремих нормативних актів для покращення стану громадського порядку та громадської безпеки. Інколи вживається термін «охорона королівського порядку» та запозичений американський термін «охорона публічного порядку» [2, с.34].

Пріоритетними напрямками функціонування місцевої поліції на основі нормативних актів Великобританії можна визначити охорону громадського порядку, підтримання порядку під час спортивних змагань та контроль за вживанням і продажем алкогольних напоїв під час проведення таких змагань, забезпечення безпеки дорожнього руху тощо. Окремі види діяльності поліції, зокрема адміністративної, визначаються судовими прецедентами, тобто дії поліції у певних випадках повинні бути такими, якими їх визнав суд у конкретній справі [3, с.57].

Муніципальна поліція в *Італії* відіграє дещо меншу роль, ніж інші підрозділи. Корпус карабінерів забезпечує громадський порядок, розслідування злочинів, боротьбу з тероризмом, виконує функції військової поліції, а фінансова гвардія відповідає за виконання податкового законодавства та боротьбу з контрабандою. Тому функціями італійської муніципальної поліції є здійснення контролю за дорожнім рухом і забезпечення виконання вимог нормативних актів місцевої влади. У Мілані створена школа з підготовки кадрів виключно для муніципальних поліцейських підрозділів, не дивлячись на те, що для осіб, які вступають на службу до муніципальної поліції, передбачені ті ж вимоги, що й кандидатів до державної поліції. У *Фінляндії*, як і у всіх скандинавських країнах, поліція функціонує як централізований державний орган та підпорядкована міністру внутрішніх справ. Місцеві поліцейські органи активно співпрацюють з провінційною владою та громадськими інститутами у формі різних поліцейських комітетів і рад.

Муніципальна поліція в *Нідерландах* є не в усіх містах. У кожному конкретному випадку питання вирішується за підсумками переговорів мера з міністром внутрішніх справ. Якщо ж у муніципальній поліцейській дільниці створено відділ карного розшуку, то необхідним є додаткове погодження цього питання з міністром юстиції тощо.

У свою чергу, завданням муніципальної поліції (міліції) в *Чехії* є забезпечення громадського порядку в населеному пункті; сприяння охороні майна та забезпечення безпеки громадян; контроль за дотриманням правил громадського співіснування; розкриття правопорушень і притягнення правопорушників до адміністративної відповідальності; контроль за дотриманням порядку, чистоти та гігієни на вулицях, площах та інших місцях загального користування; виконання загальнообов'язкових актів органів місцевого самоврядування [4].

У *Польщі* завдання муніципальної поліції визначено відповідними статутами, що передбачають контроль за правильним призначенням вулиць, станом освітленості вулиць і помешкань, розміщенням реклами; проведенням ремонтних та аварійних робіт на території міста; інформування міських служб про аварії з метою вжиття відповідних заходів, державної поліції —

про правопорушення, швидкої медичної допомоги — про непритомних осіб та осіб, які потребують невідкладної медичної допомоги; доставлення осіб у нетверезому стані до витверезника [5].

Практика європейських країн з децентралізованою системою влади свідчить, що муніципальна поліція є самостійним і важливим елементом організаційної структури національних поліцій. Вона виконує завдання з обслуговування населення, підтримання порядку. При визначенні моделі муніципальних сил правопорядку в Україні необхідно належно вивчити практику програм співробітництва місцевої поліції з іншими органами влади і населенням, укладення угод МВС з органами місцевого самоврядування щодо здійснення правоохоронних функцій, запровадження цільових зборів з громадян і установ на утримання муніципальної поліції та механізмів контролю за її діяльністю.

Не копіювання прикладів організації місцевої поліції, а їх адаптація крізь призму власних історичних та культурних особливостей при створенні аналогічних вітчизняних органів, напевно, дала б позитивні результати. Загалом концепція муніципалізації поліції є компромісом, що зумовлюється наявністю сучасної структури поліції та потребами органів влади населених пунктів та населення.

Список використаних джерел:

1. Сергєєв А.В. Організаційно-правові засади діяльності підрозділів місцевої міліції щодо охорони громадського порядку : дис.... канд. юрид. наук : 12.00.07 / А.В. Сергєєв.— Х., 2004.— 216с.
2. Police Force, police service. Care and control in Britain / Edited by M. Stephens and S. Becker.— London, 1994.— P.107.
3. Матюхіна Н.П. Поліція Великобританії: сучасні тенденції розвитку та управління : монографія / Н.П. Матюхіна ; заред. О.М. Бандурки.— Х. : Консум, 2001.— 131с.
4. Закон Чеської Національної Ради «Про муніципальну поліцію» 1991 р. [Електронний ресурс].— Режим доступу : <http://www.auc.org.ua>.
5. Статут міської сторожі міста Кракова [Електронний ресурс].— Режим доступу : <http://www.auc.org.ua>.

Аспірант кафедри історії держави
та права Національної академії
внутрішніх справ

Капічон Ольга Григорівна

СТАНОВЛЕННЯ АКАДЕМІКА В.В. КОПЕЙЧИКОВА ЯК ПЕДАГОГА І НАУКОВЦЯ-ПРАВознавця

Видатний правознавець, доктор юридичних наук, професор, академік Національної академії правових наук України, Заслужений діяч науки і техніки України, Відмінник освіти України – це все здобутки однієї людини. А ще наставник 12 докторів юридичних наук і 23 кандидатів. Він є автором понад 250 наукових праць, 10 з яких є особистими монографіями і 9 написаних у співавторстві [1]. Цей вчений був людиною видатних здобутків і тяжкої долі. Лихоліття Другої світової війни і серйозна травма в боях не зломилася, а розпалила жагу до життя, а радянський режим загартував дух науковця, якого не можна ставити в рамки і підкорити ідеології.

Володимир Володимирович Копейчиков – це ім'я не просто видатного вченого, педагога, наставника, але і великого патріота України. Все своє життя він поклав на розвиток і процвітання рідної землі. Досліджував права людини, місцеве самоврядування, піднімав тему демократії. Більше того, осмілювався писати українською мовою. І це в часи розвиненого соціалізму, цензури й ідеології.

В.В. Копейчиков приймав участь у написанні Конституції УРСР 1978 року, а також був у складі робочої групи Конституційної комісії Верховної Ради з підготовки проекту Конституції України 1996 року. Після проголошення незалежності він стояв у витоків створення вітчизняного